

ת"פ 35916/06/21 - מדינת ישראל נגד עמר צנגוט

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 35916-06-21 מדינת ישראל נ' עומר צנגוט

תאריך: 7/11/2022

בפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

בעניין: מדינת ישראל

באמצעות לשכת תביעות משטרה

המאשימה

נגד

עמר צנגוט באמצעות ב"כ עו"ד אביב מזרחי

הנאשם

הכרעת - דין

בפתח הכרעת הדין הנני מודיע, כי החלטתי לזכות את הנאשם מביצוע העבירה המיוחסת לו בכתב האישום, וזאת מחמת הספק.

כתב האישום

1. הנאשם מואשם בביצוע עבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממש, בכך שביום 22/7/19 סמוך לשעה 18:30, צעד הנאשם ליד בית קפה ברח' מסדה בחיפה, כאשר באותה העת שהתה במסעדה גב' עדי ברייר (להלן: "המתלוננת") יחד עם שני כלביה. הנאשם חלף על המתלוננת, ואז אחד מכלביה נבח וקפץ עליו, ובתגובה משכה המתלוננת את רצועת הכלב והרחיקה אותו מהנאשם. הנאשם ניגש לכלב האחר, בעט בו, ובתגובה לכך, הדפה המתלוננת את הנאשם בכדי לחדול ממעשיו, ואז הכה הנאשם בפניה, וכתוצאה מכך ניגר דם משפתה התחתונה.

2. בתשובתו לאישום אישר הסנגור, שמרשו אכן עבר ליד בית הקפה הנטען, ביום הנטען, אך הוסיף שהמתלוננת ישבה באותה העת יחד עם עדי תביעה 3-5, והוסיף ששני כלביה של המתלוננת קפצו עליו, והם לא היו באותה העת ליד המתלוננת. עוד נטען, שעדות התביעה הנ"ל צעקו בתגובה לקפיצת הכלב על הנאשם, את המילים "כלב טוב, כלב טוב", ורק לאחר מכן הוא בעט בכלבים. הנאשם הוסיף וטען, שהמתלוננת לא הדפה אותו, אלא קמה מתוך כעס ודחפה אותו, מבלי שהיה צורך בכך בכדי לחדול ממעשיו, מאחר ובעט פעם אחת בכלב והפסיק. הסנגור הכחיש בשם מרשו את הכאת המתלוננת, ולדבריו, היא קמה, דחפה אותו, הדף אותה כהגנה עצמית, בתגובה לגיטימית ומידתית, כאשר המתלוננת היא זו אשר יצרה את המגע הראשוני ביניהם. בנוגע לחבלה טען הסנגור, שהוא חושב שבמהלך העימות המתלוננת, ככל הנראה, נשכה לעצמה את השפה, והוסיף שהמכה המתועדת בחומר החקירה אינה נראית כמכה ישירה של הנאשם.

3. מטעם התביעה העידו 6 עדים, והוגשו ראיות שסומנו ת/1 עד ת/8, ומטעם ההגנה העיד הנאשם בלבד, והוגשו מטעמו ראיות שסומנו נ/1 עד נ/12.

סיכומי ב"כ המאשימה

4. בסיכומיה טענה ב"כ המאשימה, שאין חולק כי למתלוננת נגרמה חבלה בשפתיים, והמחלוקת בין הצדדים נוגעת לשלושה עניינים: האם הנאשם פעל מתוך הגנה עצמית, האם קמה לנאשם הגנה מן הצדק עת בעט בכלבי המתלוננת כשאלה קפצו עליו, והאם ישנם מחדלי חקירה בתיק, בשל העדר תפיסת מצלמות האבטחה.

5. **הגנה עצמית** : ב"כ המאשימה התייחסה להוראות החוק הדנות בהגנה עצמית, לדרישה שהמעשה היה דרוש באופן מידי כדי להדוף תקיפה שלא כדין שנשקפה ממנה סכנה מוחשית של פגיעה בחייו, חירותו, גופו או רכושו, מבלי שיביא בהתנהגותו הפסולה לתקיפה כשהוא צופה מראש אפשרות התפתחות הדברים. ב"כ המאשימה התייחסה לכל ששת התנאים שיש לעמוד בהם, בכדי ליהנות מהגנה זו, והגיעה למסקנה, שלא עומדת לנאשם הגנה עצמית.

6. **הגנה מן הצדק** : ב"כ המאשימה טענה, שאין מחלוקת שהמתלוננת הדפה את הנאשם, אך עשתה זאת נוכח תקיפת הנאשם את כלביה, ובכדי להגן עליהם מפני סכנה ממשית ומיידית. עוד נטען, שאין מדובר בהדיפה אגרסיבית, ולא נגרם לנאשם כל נזק. ב"כ המאשימה הוסיפה וטענה, שהנאשם בעט בכלבי המתלוננת מאחר וסבר שהכלבים שייכים לעדת תביעה 4, עימה הוא מסוכסך, בכדי ללמדה "לקח", והוסיפה שהנאשם תקף את המתלוננת וגרם לה לחבלה של ממש בשפתייה, על כן אין מדובר במעשה מידתי או סביר שנעשה על ידו, וביקשה לדחות את טענת ההגנה מן הצדק.

7. **מחדלי חקירה** : ב"כ המאשימה טענה, שאין לפרש כל חומר אבוד כראיה נגד המאשימה, ויש לבחון את כלל ראיות התביעה, ולבדוק אם יש בהם בסיס להרשעה מעבר לכל ספק סביר, על כן ביקשה לדחות גם טיעון זה של הסנגור.

8. בנוגע לסעיף העבירה המיוחס לנאשם, טענה ב"כ המאשימה, שניתוח היסוד ההתנהגותי והיסוד הנפשי מובילים למסקנה, לפיה הנאשם ביצע את העבירה המיוחסת לו, וביקשה להרשיעו.

סיכומי ב"כ הנאשם

9. הסנגור טען כי ליתר המעורבים בפרשה ישנה "לא פחות אחריות מהנאשם" להשתלשלות האירועים, מאחר וכלבי המתלוננת קפצו עליו, ואז הושמעו קריאות "כלב טוב", שהובילו לבעיטת הנאשם בכלב אחד, לאחר שאלה קפצו עליו, ואז המתלוננת קמה, הדפה אותו בדחיפה. הסנגור אף הפנה לדברי עדת התביעה לילך, שכינתה את הנאשם "מקק אנושי", הצהירה שתשמח לדרוך עליו וניסתה לסחוט ממנו אלפי שקלים בתמורה לסגירת התיק.

10. לדברי הסנגור, השאלה היחידה שנותרה במחלוקת היא, האם הנאשם הכה בפניה של המתלוננת, והאם הכה בה באגרופ או סטירה, או לא. הוא הפנה בעניין זה לדברי המתלוננת, לפיהם אמרה שיכול להיות שהמכה לא הייתה מכוונת.

11. הסנגור התייחס לעדות עד התביעה בועז גרפינקל, שאמר שהמתלוננת דחפה את הנאשם, ושהוא לא ראה שהנאשם חבט במתלוננת באגרופ או סטירה. עוד התייחס הסנגור לעדת התביעה יעל לפרום, ואמר שגם היא, כמו לילך, מתעבת את הנאשם, כינתה אותו אגרסיבי ואלים, הצדיקה את הקריאה "כלב טוב" אחרי שקפץ על הנאשם, והוסיף שהעדה לא ראתה את הנאשם תוקף את המתלוננת, אלא ראתה את הדם על פניה לאחר מכן. הסנגור התייחס גם לעד התביעה עופר קליגר, שהוא חוקר משטרה, וביקש ללמוד מעדותו על מחדל החקירה שלו, עת לא תפס את מצלמות האבטחה, והוסיף שיש במחדל זה כדי לקפח את הגנת הנאשם. עוד התייחס הסנגור לעד התביעה נדב מור, שלא נכח באירוע, אך טען שהמתלוננת מונעת מנקמה אישית ומרצונה לפגוע בנאשם, מבלי שהאמת תעניין אותה.

12. הסנגור הקדיש פרק שלם לעדת התביעה לילך בן דוד, שאמרה שהיא מתעבת את הנאשם, ושהיא תשמח להרוס לו את החיים העלובים שלו, כדבריה. הסנגור הוסיף, שמדובר בעדה שניסתה לסחוט את הנאשם כספית, והפנה לסתירות בדבריה, ולסכסוך שהיה בינה לבין הנאשם, וביקש שלא ליתן כל מהימנות לדבריה.

13. בהתייחסו לעדות הנאשם, טען הסנגור, שכחודש לפני המקרה תקף כלב את בנו בנשיכה, דבר שהותיר אצלו טראומה, לכן התנהג כפי שהתנהג עם כלבה של המתלוננת, לאחר שזה קפץ עליו. הסנגור ביקש לתת מהימנות בדברי הנאשם.

14. הסנגור הוסיף וטען, שלא עלה בידי המאשימה להוכיח כנדרש, שהנאשם אכן תקף את המתלוננת, וביקש ליתן משקל סגולי רב לעדותה. עוד נטען, שכאשר המתלוננת דחפה את הנאשם מתוך "כעס ואדרינלין", במקום קטן וצפוף, קיימת אפשרות סבירה, שהיא תיפגע פגיעה בלתי מכוונת מאחד האנשים שניסו להפריד, או מהאדם שדחפה, או שהיא עצמה תנשוך את שפתה. בנוגע להגנה העצמית טען הסנגור, שהתייחסות ב"כ המאשימה לכך אינה רלבנטית, מאחר והגנה זו נטענה בנוגע לכלבים שקפצו על מרשו, אך לא נטען שהנאשם תקף את המתלוננת מתוך הגנה עצמית. בסוף סיכומיו, עתר הסנגור לזכות את מרשו, בשל הספק באופן בו נפגעה המתלוננת.

דין והכרעה

15. הנאשם אינו מואשם בכך שבעט בכלבה של המתלוננת, אלא בכך שהכה בפניה וגרם לפציעתה בשפתה התחתונה. הסנגור טען, שטענת ההגנה העצמית שהועלתה על ידו התייחסה לבעיטת הנאשם בכלבי המתלוננת, אך עיון בתשובת הסנגור לאישומים מעלה, שטענת ההגנה העצמית נטענה בנוגע להדיפת הנאשם את המתלוננת לאחר שזו דחפה אותו - התייחסות ב"כ המאשימה, ליסודות ההגנה העצמית מקובלת עליו, ודברי הסנגור לפיהם טענת ההגנה העצמית התייחסה לבעיטת הנאשם בכלב ולא להדיפת המתלוננת, מהווה גם היא זניחת ההגנה. מכאן, שיסודות

ההגנה העצמית אינם מתקיימים, ואני דוחה טענת הגנה זו, בין אם היא נוגעת לתקיפת הנאשם את הכלבים, ובין אם היא נוגעת לתקיפת הנאשם את המתלוננת.

16. הצדדים אינם חלוקים על כך, שהמתלוננת אכן נפצעה בשפתה התחתונה באירוע הנטען, והמחלוקת שבין הצדדים נוגעת לאופן הפציעה - האם הנאשם גרם לכך במכוון, שאז הוא ביצע עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, או שמא היא נפצעה מאדם אחר, או מהנאשם עצמו שלא במתכוון, עת הוא נהדף ע"י המתלוננת.

17. **המתלוננת** היא עדת התביעה המרכזית בתיק, והיא העידה בפניי, ועדותה במשטרה הוגשה וסומנה ת/1. הסנגור הגיש באמצעות העדה פוסט שפרסמה בפייסבוק וסומן נ/1, וכן תמונות בית הקפה בו התרחשו האירועים, וסומנו נ/2 עד נ/3, וכן הוגשה ע"י הסנגור תמונת פניה של המתלוננת, המתעדות את החתך בשפתה התחתונה, וסומנה נ/4. המתלוננת תיארה את מהלך האירועים ביום הנטען, כשלבדבריה אחד מכלביה נבח על הנאשם, **"ואז החברות שלי הגיבו ב 'כל הכבוד', ולא הבנתי למה ... לא הבנתי למה הן מגיבות בצורה הזו..."**, הנאשם המשיך בדרכו, ולאחר מכן חזר, בעט בכלב שלה, **"ואני כשמישהו מאיים על הכלבים שלי שהם כמו ילדים בשבילי אז כמובן שאני קמתי ודחפתי אותו כדי שלא יפגע בכלבים שלי. הרחקתי אותו משם וכמובן שהייתי בסערת רגשות באותו רגע"**. המתלוננת עצמה לא הבינה מדוע חברותיה שיבחו את כלביה שנבחו על הנאשם, והיא אישרה, שלאחר שבעט בכלבה, היא קמה לעברו ודחפה אותו, כלומר, אישרה שהמגע הראשון שבינה ובין הנאשם נגרם ביוזמתה ועל ידה. בחקירתה הנגדית אישרה המתלוננת, שאמנם קיבלה מכה ודיממה, כאשר הנאשם היה האדם היחיד מולה באותו מצב, ושהיא הרחיקה אותו, אך הוסיפה **"יכול להיות שזו הייתה מכה לא מכוונת. קיימת האופציה הזו"** (עמ' 14 לפרוטוקול, שורה 9). המתלוננת אף אישרה, שתלונתה במשטרה כנגד הנאשם הוגשה **"בגלל שהבנתי שיש תלונה שקיבלתי איום על זה שהכלב שלי ואני צריכה לתת את הצד שלי למשטרה"**, והוסיפה שהיא לא הגישה את התלונה נגד הנאשם, אלא חברתה לילך, וכי **"זה פעם ראשונה שאני שומעת שכסף היה מעורב בסיטואציה. מבחינתי אני ידעתי שיש תלונה וידעתי על זה בדיעבד..."** - המתלוננת לא יזמה הגשת התלונה נגד הנאשם, ובדבריה בפניי היא אף לא שללה שייתכן וקיבלה את המכה באופן לא מכוון. המתלוננת אף לא הבינה את דברי השבח של חברותיה לכלב שנבח על הנאשם, ולא היה לה נעים מסיטואציה זו, והיא גם לא ידעה שלילך חברתה ניסתה להוציא מהנאשם כסף עבורה. פעילות היתר של לילך בעניינו של הנאשם, באירוע נשוא כתב האישום, מעורר תהיות בנוגע למניעיה של לילך, כפי שאתייחס בהמשך בסעיף הדן בניתוח עדות לילך. מדברי המתלוננת עולה למעלה מספק סביר, שמא פציעתה הייתה מכוונת ע"י הנאשם, או שמא היא נפצעה כאשר קמה ודחפה את הנאשם בעקבות בעיטתו בכלבה.

18. **לילך בן דוד**, חברתה של המתלוננת, ומי שהגישה את התלונה במשטרה כנגד הנאשם בגין האירועים המתוארים בכתב האישום, העידה בפניי, ואף הוגשו שתי הודעותיה במשטרה, וסומנו ת/2 ו- ת/3. עוד הוגשה באמצעות העדה התכתבותה עם הנאשם שנתיים לפני האירועים המתוארים בכתב האישום (נ/5), התכתבותה עם אשתו של הנאשם, גב' חמדה צנגוט (נ/6), והתכתבותה עם עד התביעה נדב מור (נ/7). העדה תיארה את שהתרחש ביום האירוע, אמרה שהיא **"מסוכסכת עם הנאשם"**, והוסיפה **"אותי אישית זה הצחיק לראות שאפילו כלב פינצ'ר יודע על מי לנבוח ולכן אמרתי לו 'כלב טוב', ואז הנאשם חזר אחורה, אחרי שהתקדם, אמר לה 'אני אראה לך מה זה כלב טוב', ובעט בשני הכלבים. העדה הוסיפה ואמרה, שהמתלוננת קמה וניסתה להגן על הכלבים, וכי 'ניסתה להדוף אותו אחורה ובאותו רגע אני ראיתי את יד ימין שלו מתרוממת לעבר הפנים שלה, לא יודעת אם זה**

היה אגרוף סגור או פתוח אבל מיד אח"כ היה ברור שנוזל לה דם מהשפה". העדה אישרה, ששנתיים לפני האירוע היא שלחה לנאשם את ההודעה הבאה (נ/5): "... אני בהחלט מתכוונת ואשמח מאוד להרוס לך את החיים העלובים שלך ורק מחכה שתיתן לי תירוץ לעשות את זה ... משועממת מספיק בשביל להפוך את הרס החיים שלך לתחביב המרכזי שלי למשך כמה חודשים". העדה העידה על עצמה, שבהזדמנות הראשונה שתינתן לה היא "תשמח מאוד להרוס לנאשם את החיים, ושהיא מחכה ל"תירוץ" לעשות זאת. העדה העידה על עצמה "אני מטופלת פסיכיאטרית, נכה של ביטוח לאומי. בכדורים נגד חרדה ודיכאון", אך הוסיפה "בוחן המציאות שלי מצוין ומנת המשכל שלי היא של גאון". בטחונה העצמי המופרז של העדה, בצירוף יחס המזלזל כלפי הנאשם, ורצונה "להרוס לו את החיים" בתירוץ הראשון שייקרא בפניה - כל אלה מעמידים בספק אם העדה אכן ראתה שהנאשם מרים את ידו, בכוונה להכות במתלוננת, או שמא מדובר בהדיפת הנאשם ע"י המתלוננת, והרמת ידו בעקבות אותה הדיפה, מבלי להתכוון כלל שיהא מגע כלשהו בין ידו ובין פניה של המתלוננת. התרשמתי, שהעדה מאוד רוצה להאמין, שהנאשם הכה במתלוננת, שעה שהמתלוננת עצמה אינה בטוחה בכך, ואמרה שייתכן והמכה שקיבלה ממנו היא לא מכוונת. העדה אף אישרה את ההתכתבות עם אשתו של הנאשם, ובין היתר כתבה לה (נ/6): "אני לא מתעסקת עם חיי הנישואין שלך. אני מתעסקת עם החלאה המטרידן שבחרת להתחתן איתו ...", כלומר, העדה ניסתה כל דרך אפשרית, בכדי לכתוב או לדבר בגנות הנאשם, והאירוע שהתרחש בינו ובין המתלוננת, הגיע "על מגש של כסף" מבחינתה, שעה שהיא זו שהגישה את התלונה במשטרה כנגד הנאשם, ולא המתלוננת. העדה אף העידה על עצמה בדבריה בבית המשפט: "האם אני אובייקטיבית לגבי אופיו של עומר צנגוט בעולם? לא. אני חושבת שהוא מקק אנושי ואינני אובייקטיבית בנוגע לאופיו ולא הייתי מזמינה אותי כעדת אופי לגבי עומר צנגוט ולא הייתי סומכת על דעתי האישית לגבי עומר צנגוט...". מדברים אלה עולה בבירור, שדברי העדה אודות אופיו ודרכיו של הנאשם אינם אובייקטיביים, ולצד מעורבות היתר שלה באירוע, כפי שפירטתי לעיל, עולה ספק גדול, שמא אותו "תיעוב" של "המקק האנושי", "החלאה", "המטרידן" - הוביל אותה לראות דברים שלא התרחשו בפועל, וזאת בהאמינה שכך אכן התרחש. העדה אף ניסתה לגרום לנאשם לשלם כסף למתלוננת, מבלי ליידע את המתלוננת על כך, כפי שהמתלוננת עצמה העידה בפני, וקיימה לצורך תשלום הפיצוי שיח עם עד התביעה נדב מור (נ/7). פעילות היתר של העדה בפרשייה זו, כולל דרישת פיצוי ללא אישור ויידוע המתלוננת, וכולל הגשת התלונה במשטרה על ידה ולא ע"י המתלוננת, וכל רגשי הטינה שהיא רוחשת לנאשם, הובילו אותי למסקנה, שקיים למעלה מספק סביר בדבריה, בנוגע להרמת ידו של הנאשם ותקיפת המתלוננת, וייתכן מאוד, שהעדה ראתה את מה שהיא רוצה לראות, ולא את מה שהתרחש בפועל, וזאת מאחר והיא חיפשה "תירוץ" כדי להרוס את "חיי העלובים" של הנאשם, כדבריה.

19. בועז גרפינקל, דוקטורנט להסטוריה, ישב עם המתלוננת והעדה לילך ביום האירוע בקפה, והוא תיאר את האירועים שהתרחשו בפניו. לדבריו, הוא לא הכיר את הנאשם לפני האירוע, ולאחר שלילך ויעל אמרו "כלב טוב", בעקבות כך שנבח על הנאשם, הנאשם חזר אליהם, אמר שהוא יראה לה מה זה כלב טוב, בעט בכלבים, ואז המתלוננת קמה, דחפה את הנאשם, וכשהסתובבה אליהם ראה את החתך בשפתה ושובל הדם. העד אמר "אני לא ראיתי אגרוף או סטירה אבל אני ראיתי את הדם אחרי זה". העד אמר שלא ראה את מרבית האירועים, ולא שוכנעתי שיש בעדותו כדי לחזק את האישום כנגד הנאשם.

20. נדב מור הוא חברו של הנאשם, והעיד מטעם התביעה, מאחר וניסה לעשות פשרה בין הנאשם למתלוננת, כדי למנוע החרפה, והוגש באמצעותו מכתב התנצלות של הנאשם (נ/9), שנוסח "כמעט כולו" ע"י העד. העד תיאר את

המו"מ שניהלה עימו לילך, בנוגע לתשלום פיצוי למתלוננת, כאשר תחילה ביקשה סך של 5,000 ₪, ואמרה לו שאם לא ישלם היא תפנה למשטרה. העד אישר, שמאוד יכול להיות מה שכתב לנאשם בסמוך למקרה, שלילך שאלה אותו אם יכול להיות שהפצע בשפה שנגרם למתלוננת, איננו תוצאה של פגיעה מכוונת. גם עדותו של עד זה אינה מחזקת את ראיות התביעה כנגד הנאשם, אלא להפך - העדות מאשרת שלילך, ששוכנעתי כאמור שהיה לה עניין נגד הנאשם, ניהלה עימו מו"מ לתשלום סכום כסף למתלוננת, וכפי שכתבתי לעיל, כל זה ללא ידיעה או אישור מטעם המתלוננת.

21. עופר קליגר העיד גם הוא מטעם התביעה. העד הוא שוטר, רכז החקירות בתחנת המשטרה בנשר, ובאמצעותו הוגשו המסמכים הבאים: דו"ח צפיה בסרטון (ת/6), מזכר שיחה עם המתלוננת (ת/7). העד לא ידע לענות על השאלה, מדוע לא נתפסו המצלמות שהיו בזירה, ואם בכלל היו מצלמות. הסנגור ביקש ללמוד מעניין זה, את קיומו של מחדל חקירתי - אכן היה מקום לתפוס מצלמות, או לכל הפחות לחפש קיומן של מצלמות, שיכלו לאשש או להפריך את גרסת הנאשם. שמלא נעשה כן - נפגעה יכולתו של הנאשם להוכיח את גרסתו. פגיעה זו מצטרפת אל הספק בראיות התביעה, עליהם עמדתי בניתוח עדותה של לילך דלעיל, ויחד הם מובילים למסקנה, לפיה לא עלה בידי המאשימה להוכיח כנדרש את המיוחס לנאשם בכתב האישום.

22. יעל למפרום העידה מטעם התביעה. העדה ישבה עם המתלוננת בקפה ביום האירועים, ולדבריה ראתה את המתלוננת "חוזרת עם דם על השפה, כאילו משהו מאוד דרמטי. זה מה שאני זוכרת". העדה נשאלה אם יכול להיות שהמתלוננת קיבלה מכה "בטעות", והשיבה "הכל יכול לקרות", וכי "כאמור לא ראיתי בבירור אז אני לא יודעת". העדה לא ראתה את רגע הפגיעה במתלוננת, ולמעשה לא שללה שהפגיעה הייתה לא מכוונת אלא בטעות.

23. לסיכום כל פרשת התביעה, כולל המסמכים שהוגשו, עולה בבירור, שמלבד לילך, איש מעדי התביעה לא ראה את רגע הפגיעה במתלוננת, וגם לילך העידה, שראתה את הנאשם מרים ידיו ולאחר מכן ראתה את פציעתה של המתלוננת. הרושם שקיבלתי מלילך, שהיא איננה מעריכה את הנאשם, בלשון המעטה, וכינתה אותו "מקק אנושי", וחיכתה לרגע בו תוכל "להרוס לו את החיים", והרגע הזה הגיע עם האירוע שהתרחש בבית הקפה עם המתלוננת. לילך היא זו שהגישה את התלונה במשטרה, לא המתלוננת, והיא ניהלה מו"מ לתשלום פיצוי למתלוננת, ללא ידיעתה או אישורה. שוכנעתי, שמרוב שלילך הייתה מעוניינת להאמין, שהנאשם תקף במתכוון את המתלוננת, היא שכנעה את עצמה שכך היה, ועדותה מעוררת למעלה מספק סביר, שמא אכן זה מה שהתרחש. לכך יש להוסיף, כפי שצינתי לעיל, את עניין אי-תפיסת מצלמות, ויחד הם מובילים לזיכוי הנאשם, מחמת הספק.

24. הנאשם, עומר צנגוט, העיד בבית המשפט. הוא תיאר את עבודתו עם משרד הפנים, בקידום תכניות בנין עיר, את עברו הנקי, את היותו נשוי ואב לשני ילדים. הנאשם תיאר את יחסיו העכורים עם לילך, ו"השיימינג" שהיא עשתה לו. הנאשם תיאר את תקיפת בנו ע"י כלב, ונשיכתו בלחי זמן קצר לפני האירוע המתואר בכתב האישום, ואף הגיש תמונה המתעדת זאת (נ/11). הנאשם תיאר את השפעת האירוע הנ"ל עליו, ועל התנהגותו אל מול כלביה של המתלוננת ביום האירועים. הנאשם אישר שבעט בכלב המתלוננת, לאחר שננשך על ידו, ולאחר ששמע את המילים

"כלב טוב כלב טוב". הנאשם הוסיף וטען, שהוא נדחף ע"י המתלוננת, ואז הסתובב והלך, מבלי לגעת בה, וכי "יכול להיות שהיא בטעות קיבלה מכה". הנאשם נשאל וענה בנוגע לאירועים שקדמו למתואר בכתב האישום, ליחסיו עם לילך, להתכתבויות ביניהם, ואני נותן אימון מלא בדבריו. הנאשם עשה על"י רושם חיובי, של אדם לא אלים, שגם לאחר האירוע עם כלבי המתלוננת, הוא לא התכוון להגיב והחל לעזוב את המקום, עד ששמע את מילות העידוד לכלב, שאז חזר ובעט בו. שוכנעתי, שהנאשם לא תקף את המתלוננת, ושהמגע שהיה ביניהם נוצר בשל הדיפתו ע"י המתלוננת עצמה, וכי ייתכן ובמהלך ההדיפה נפצעה המתלוננת מידיו של הנאשם, מבלי שהתכוון לפגוע בה.

25. סעיף 380 לחוק העונשין קובע, תחת הכותרת "תקיפה הגורמת חבלה": "התוקף חברו וגורם לו בכך חבלה של ממש, דינו - מאסר שלוש שנים."

סעיף 378 לחוק העונשין מגדיר "תקיפה" כדלקמן: **"המכה אדם, נוגע בו, דוחפו או מפעיל על גופו כוח בדרך אחרת, במישרין או בעקיפין, בלא הסכמתו או בהסכמתו שהושגה בתרמית - הרי זו תקיפה;"**

לאחר שעיינתי היטב בכל חומר הראיות שהוגש בתיק זה, ובכל העדויות שנשמעו בפניי, שוכנעתי, שהנאשם לא התכוון לפגוע במתלוננת, ופציעתה נגרמה לאחר שהיא הדפה את הנאשם, וכתוצאה מתנועה לא מכוונת של הנאשם בשל הדיפתו הנ"ל, התקיים מגע בין אחת מידיו לשפתה התחתונה של המתלוננת, שגרמה לפציעתה, על כן, לא עלה בידי המאשימה להוכיח כנדרש, שהנאשם תקף את המתלוננת וגרם לה חבלה, על כן הנני מורה על זיכוי הנאשם מביצוע העבירה המיוחסת לו בכתב האישום, וזאת מחמת הספק.

זכות ערעור תוך 45 ימים מהיום, לבית המשפט המחוזי בחיפה.

ניתנה היום, י"ג חשוון תשפ"ג, 07 נובמבר 2022, במעמד כל הצדדים.